ජගත් ජේ. එදිරිසිංහ
තාරකා විජිතය
1

අසන බලංගොඩ පැත්තේ සිට ඇදි එමින් තිබූ මිදුම් සෑලට ඉතා ඉක්මනින් ලෝකාන්තය වෙලා ගනු ඇතැයි එදෙස බලා සිටි තිනාධිට සිතුණි. වරින් වර වරෙන ගිරිපොළ ය අතෙන් මුහුණ මත දිගා දිය බිඳු සීතයත් තැන්පත් කර තිබුණි. සීතළ සුළඟ ශීතඝටවත් වඩා අතෙන් කැවිලි ගසුණා හිස යෙස් සමග හරහකය යෙදී සිටියේ ය. මෙළඹක් හිඳි මිනස කරම් සීතළ විඳ තිබුණද ලෝකාන්තයේ මේ දෘශනය සීතළ දරා සිටින්නට බැව් කරම් දරාණු ළෙස අයධ දැනෙයි. ජනධවුළුව සාත්තු දෙනට උපතම මිනා ගත් අය තවත වරයේ ගල් කැබලෙන් පහනට වම් බැවවා ය. දැන් ගම පහත වේ වත්ත කිසි ළඳයකින් වත් නොපෙනෙයි. පහතින් පෙනෙන මිදුම් සාගරය අතෙන් සිත තුළ අසකි කළේ මිය මුසු හැඟීමකි.

"මය කරම් අයිනට ගිහින් වඹන්න එපා.... "

තිනාධි එකරාර හඬ බැඳුවා ය. තමාට අඩි කීයයක් ප්‍රදානයින් සිටගෙන සිටි කරුණාය අය උලුවේ එළිය ය. මුහුණින් අඩක් වැසෙන සේ උස හිස්වැස්මත් පැළඳ සිටි ඔහු කරුණගෙතුට කොළතෙත්ත නොගැළපෙන සේ ඝර්ෂයක් ද තුබෝ ගෙන සිටියේ ය.

"අනවශ්‍ය විදිහට අවදානම් වැඩ කරන්න එපා..."

අය කිසිවක් නොකියා ම අඩියක් පසුපසට වුලා ය.

"පතින්න ගිනතවා නම් මම ගියාට පස්සෙ පතින්න.." ඔහු තැවත කීවේ ය. තිනාධි එය නසුණා සේ අතත සිදුම් සෑලට දෙස ම බලා සිටියා ය.

"මෙගෙවට එන හැම තිස්සෙම මගේ මං කාට හරි ඔය අවවාදය දෙනවා..."

තිනාධි ආපසු හැරී ඔහුට මුහුණ දා සිටගන්නා ය. අසත මුහුණ පුරා මලුව ආ උදාසනාන්තිත විනාව ඔහු සිත ගන්නේ ය.

"ඔයා ගිහන්න කේ ලෝකාන්තෙට එන හැම මනුස්සයාම මෙතෙන්ම වඹන්නෙ පනාවට පතින්න ගිනාගෙන කියැඳැ..?" අය කිනාව තවත ගන්නට උත්සාහ නොකරම අසුවා ය. ඔහු ද අය අනුවම තිනාසුණේ ය.

"මට පොඩ්ඩක් පිස්සු.... ඒ කියයි එහෙම ගිනෙන්නෙ..." ඔහු කීවේ ය.

"පිස්සුම තමෙ .." තිනාධි සිතුවා ය. "... හැත්තම තාපි පප්ප කෙනෙක් වගේ මේ වඩිනට තව කුණඩුකත් ඉතඉදානෙන ඉඳියැ.."

"ලෝකාන්තෙට නොවෙතින දවසක් හෑ... මං කුවරවඩියාට එන හෙම වනාරාමක ලෝකාන්තෙට එනවා.. කුඩයක් අරන් එන්නෙ නෙමෙන්න බැරි කියයි.. නෙමිලා ළෙඩ වුණාම ළඳයක් කරන් කියයි.. ලොකු මිනිස්සුන්ගෙ සඳළුවේ රැන්ග සෙළුම් කරන්න හොඳ ඉඳ ..." අගෙන් සිත දැනගත්තාක් මෙන් ඔහු කීවේ ය.

වැස්සා වැඩි වන ඉකුණු පනළ වී අසත. අාපසු යා යුතු යයි තිනාධිට සිතුණේ එතිදා ය. පවිත්‍රතර අතුරන් මේ වන විට අය එන තෙක් බලා සිටීනු අති ඝන ද ඒ සමග ම අසටට සිහිපත් විය. අසය ගළන්ලාවා මතින් පහතට බසා අති ගතට විදිපත්න ය. ඔහු ද අය අනුවම අාපසු එන්නට හැරගෙණි ය.

සිරිපොදය ගම වැස්සත් ඝරට පත් වන්නට වැඩි වේලාවක් ගත නොවී ය. ගෙළ වටා ගතාගෙන සිට ස්ථානයේ කිසිම වසා ගනිමින් ඒ වැස්සෙන් බේරෙන්නට තිනාධි අසාර්ථක උත්සාහක යෙදුනා ය

"කෙනෙක්ගෙන නැතිව මේ කුණ්ඩ යටට එන්න..." ඔහු කීවේ ය. ඔහුගේ ඉළඳිම ප්‍රතික්ෂෙප කරන්නට අයට මොහොතකට සිතුණි. මානසික අභිමානයට ඉඩ දෙනු වෙනුවට සිරිරටට පිඩා ගෙන දෙන සීතළ වැකි බින්දු වළින් බේරගන්නට අය දෙවනුව තීරණය කළා ය. මෙහෙව් තීරණෙන් ඔහුගේ අදගෙහි කොහොමවත අපේ අය කුඩය යටට ආවා ය. අසේ පරිස්සම ඔහුගේ ඉළවට තිබන්නේ කවරින්ගෙ ගමේ විය.

"මම අතුරාධ... අතුරාධ තීරිතිබණ්ඩාර..." ඔහු වැඩි පොඳ කතා වෙගෙන ගඩ අතවර පළමු වරට තමා හඳුන්වා දුන්නේ ය. තමාගේ කම ඇසීමේන් කරුණාය විමසයට පත්වනු ඇතැයි ඔහු ළඳාපොරොත්තු වූයේ ය. එනමුදු අය කිසිදු විශේෂ උනන්දුවක් තොරවම

"ස්තුතියි" කීවා ය. අප තාමා හඳුනා ගෙන් ඔව අයේ ස්වරයෙන් අතුරාධ වරපා ගත්තේ ය. තමා හොඳහන කරුණාගත මේ රෙට සිටිනැයි සිතීම පවා ඔහුට විමතියට කරුණත් විය.

"මෙ තිනාධි.." තමා හඳුන්වා නොදී සිටම වගිත සමයේ නොවේ යයි සිතුණ සැවින් තිනාධි කීවා ය.

"අදුදානගින දුෙළුණ එක සතුරක් තිනාධි.." ඔහු කීවේ ය. "... ඔයා මාගයක් නොමෙනෙ.. අතඳාවා එන්න.." ඔහු අසයට ඉඩදෙනු වස් වඩාත් අසත් වූයේ ය. ඔහුගේ වගිත හැසිරීම අසේ සිත් ගන්නේ ය.

"තිනාධි තමිග නෙවෙයි කේදැ ආවෙ..?" ඔහු අසුළවේ ය.

"අතින් කරිය කළින්ම ගියා... මං ආයයි ඊයක් තමියෙ ඉන්න... ඒ අය ඒක දන්නවා.. "

"ඔයා ගිහර මෙහෙ එනවද..?"

"ගිහර එන්නා කොහොමද..? මං මෙ ආවෙ අඳුරුදු පහකට පස්සෙ..." අසය කීවා ය. ඒ සමගම අවසන් වරට ලෝකාන්තයට ආ

"අනේ දෙයියනේ උඹ ඔස්ට්‍රේලියාවෙදැ හිටියෙ එහෙම නැත්නම් සයිබීරියාවෙදැ.? අඳුරුද්දකට සැරයක්වත් ෆිල්ම් එකක් වෙලි නාට්‍යයක් බලන්නෙවත් නැද්දැ උම්මා...?"

ගමන අසයට සිතිපත් විය. ඒ වාරයේ තිනාධි ලෝකාන්තයට ආව දිළිස මමය ය. එය නොවී පරම් පුත්‍රයා ගමෙන් ම ද? කේකරුස් ඇඳල පාළු දී ඔහු කළා සිටගත් පුත්‍රයා මෙහෙනත කෙළෙස කම් අමතක කරන්න ද?

"මේකරුස් ඇඳල හරම දැස්සනැ.. හරියට ඔයා වගෙයි.." එදා දිළිස ගී සැට තිනාධි ට තවම තෙත ය.

කරුණාය පළපොතාවකට වැටී සිටින ආකාරය අතුරාධ තිරීක්ෂණය කළේ ය. අතෙන් අවධානය යොමු කරගන්නට යමක් සිව යුතු යයි ඔහු සිතුවේ ය.

"මෙ කම් අඳුරුද්දැකට තුන් හතර සැරයක් වනවා.. මගේ වැඩ වළඳ වන්න වෙනවා..." අතුරාධ කීවේ ය. "... එහෙම ආවාම අතින් කටිටිය මොඟඟරුළ මේ තනියම ලෝකාන්තයට එනවා.. මෙතෙට මං ආදරෙයි.. මෙම නොතේරුන මොකක්ලද බැදිලයි මේ ලෝකාන්තයේ මෙ ඉඳෙනවා.. "

"ඔයා මොන වගේ වැඩක් ද කරන්නෙ..?" අය පසේ අසනු අතයයි ඔහු බලාපොරොත්තු වූයේ ය. එනමුදු අය එසේ නොඅසසුවා ය. තවමත් අසගේ සිත රැඳී තිබුණේ සසඳනුම් දසක් ගණනක් අසය දිළිස වෙත ය.

අතුරාධට අසගේන් ඔහොත් දේ තිබුණි. එනමුදු අසගේ හිතව බව ඔහු සිත අවධේරය කළේ ය. ඔළුතු ගොට වතුර ගලා යන මාවත ඔස්සේ ගිහවඩම පා තබමින් සිටියහ.

කළා රහ පස මොකක්ලද සිතමා කතාවක මෙවැනි දර්ශණයක් තිබුණා නොවේ දැයි අතුරාධට සිතිපත් විය. වදා ඒ රහසෙ නොයි තරම් කාතිම දැයි ඔහුට වැටහෙන්නේ දැන් ය. යළිදු වතාවක් එවැනි ඒ රහසෙක රහසාන්තට ඉඩක් ළඳෙලත්...?

අපරදක්ෂකාර ළෙස පය තැබූ තිනාධි ළිස්සා වැටෙන්නට ගියා ය. අතින් අළුවා අයට වාරවක් ගැලන්න සිතුණද ඒ පිළිමෙයේ දී ඔහු සිත එයට පසුබෙවේ ය.

"ඔයා වෙන ලෝකයක තේදැ ගිරිවෙ..? පළපතාවෙන් අඩිය සියන්න.. ලිස්සනවා.." ඔහු කීවේ ය. තිනාධි සිතා සී පසේ තැරුරුණ මෙ ගලායන දිය පාරෙන් සෝදා ගන්නා ය. එතෙක් අතුරාධ අය නොගෙනෙන සේ ඉඩය අළුවාගෙන සිටියේ ය.

එතෙන් සිට වගතිව කාර්යාලට අසළට එක තෙක් ම ඔළුත් අතර කතාවක් නොවී ය. කතා කරන්නට අසන්නට මොනත් දේ තිබුණ ද අතුරාධ තිහඩවම අය අනුව පිය ගන්නේ ය.

"මෙ දැන් යන්නම අතුරාධ.. මගේ යාළුවොත් බලා ඉන්නවා අසැති.. ස්තුතියි මාව නොගෙනා එක්ක ආවට.." අය කීවා ය. ඔහු තිසිවත් නොකියා තිස සළා වෙන්ඩ යාම අතුමත කළේ ය. තිනාධි නැවත වතාවක් කිනාවකින් ඔහුට සැලක කර සිරිපොදය දෙදේද් ම වාහන හැඩතල දෙසට ළුව ගියා ය. තමාට පිවුපා යන කරුණාය නැවත එක් වතාවක් හෝ හැරී